Biserica și Școala

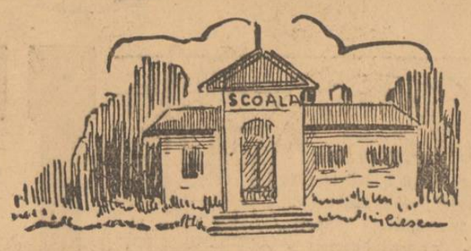

CALENDAR

Muceniţa EUGENIA

Viaţa acestei fericite s'a scurs între anii 192 şi 253 după Hristos, pe timpul împăraţilor Comod şi Galus şi a celorlalţi care între unul şi altul au stăpânit vremelnic împărăţia Romanilor. Ea era fiica lui Filip, un bărbat vestit din Roma, care s'a aşezat la Alexandria cu soţia şi fiica sa precum şi cu alţi doi copii Avil şi Serghie, stăpânind multă vreme ca prefect ţara Egiptului. Eugenia fiind ascuţită la minte fu dată la învăţătură, sporind în filosofie şi retorică. Pentru frumuseţea deosebită a chipului ei au peţit-o mulţi, dar tatăl ei n'a făgăduit-o decât unui tânăr roman de neam ales pe care însă ea l'a respins, spunând că bărbatul trebue să fie, nu din neam ales, ci la fire ales. Cetind şi adâncind Sfintele Scripturi, ea înţelese că mântuirea sufletului nu poate veni decât dela Hristos, deaceea pe ascuns şi îmbrăcată bărbăteşte, ea fugi într'o mănăstire apropiată împreună cu doi robi din casa părintească, dându-şi numele de Eugeniu. Aici duse o viaţă de neprihănită curăţenie şi osteni atât de mult pentru treburile obşteşti, încât uimi pe călugării ceilalţi, cari pentru hărnicia şi priceperea ei şi neştiind că este femee au ales'o stareţ. Frumuseţea chipului ispiti însă pe o doamnă bogată din Alexandria numită Melantia, care, aprinzându-se, îi grăi cuvinte ruşinoase, momindu-o spre păcat. Dar Eugenia o mustră cu asprime şi fugind din faţa ei se ascunse în mănăstire. Melantia se răzbună pârîind pe Eugenia prefectului cetăţii, adică lui Filip, tatăl Eugeniei, arătând că stareţul este om nevrednic şi că a încercat s'o necinstească. Prefectul a trimis ostaşi care au prins pe Eugenia precum şi pe toţi călugării din mănăstire, aducându-i legaţi la Alexandria. Când fu ziua judecăţii prefectul însuşi veni de faţă împreună cu soţia şi cei doi fii. Părâşii, adică Melantia dovedi cu martori mincinoşi că în adevăr Eugenia a încercat s'o siluiască. In această clipă însă ea îşi rupse hainele şi îşi develi trupul arătând că este femee şi că nu putea să săvârşească fapta de care era învinuită. In acelaş timp căzând în genunchi, cuprinse plângând picioarele părinţilor şi ea destăinui lui Filip că este fiica lui cea fugită de acasă şi că cei doi copii sunt fraţii săi. Această neaşteptată împrejurare uimi pe toată lumea, adunată la judecată. Filip a îmbrăţişat pe Eugenia, iar ea şi-a sărutat părinţii şi pe fraţi, umplându-se toţi de o bucurie ce nu se poate înfăţişa în cuvinte. Melantia căzu jos sub povara ruşinei. Poporul înfuriat a mustrat-o aspru pe ea şi pe martori, iar ca o osândă cerească, un cratnic aduse vestea că chiar în acel moment casa ei a fost mistuită de flăcările focului.

Aceste împrejurări minunate au făcut ca atât Filip, cât şi soţia şi copiii cu poporul ce era faţă, să primească botezul creştin, slăvind pe Dumnezeu.

Dar între timp veni în Alexandria alt stăpân, numit Terentie. Acesta era păgân cu credinţa şi ura pe Filip. Deci îndemnând el în taină pe nişte ucigaşi, aceştia l-au lovit mişeleşte, omorându-l. Din această pricină, Eugenia cu mama sa au fugit din Alexandria, aşezându-se la Roma, unde n'au încetat propovăduirea cea bună, trăgând la Hristos pe multe fecioare. Împăratul auzind aceasta, a poruncit ca să prindă pe Eugenia şi să-i taie cap cu sabia. Dar Eugenia o mustră cu asprime şi fugind din faţa ei se ascunse în mănăstire. Melantia se răzbună pârîind pe Eugenia prefectului cetăţii, adică lui Filip, tatăl Eugeniei, arătând că stareţul este om nevrednic şi că a încercat s'o necinstească. Prefectul a trimis ostaşi care au prins pe Eugenia precum şi pe toţi călugării din mănăstire, aducându-i legaţi la Alexandria. Când fu ziua judecăţii prefectul însuşi veni de faţă împreună cu soţia şi cei doi fii. Părâşii, adică Melantia dovedi cu martori mincinoşi că în adevăr Eugenia a încercat s'o siluiască. In această clipă însă ea îşi rupse hainele şi îşi develi trupul arătând că este femee şi că nu putea să săvârşească fapta de care era învinuită. In acelaş timp căzând în genunchi, cuprinse plângând picioarele părinţilor şi ea destăinui lui Filip că este fiica lui cea fugită de acasă şi că cei doi copii sunt fraţii săi. Această neaşteptată împrejurare uimi pe toată lumea, adunată la judecată. Filip a îmbrăţişat pe Eugenia, iar ea şi-a sărutat părinţii şi pe fraţi, umplându-se toţi de o bucurie ce nu se poate înfăţişa în cuvinte. Melantia căzu jos sub povara ruşinei. Poporul înfuriat a mustrat-o aspru pe ea şi pe martori, iar ca o osândă cerească, un cratnic aduse vestea că chiar în acel moment casa ei a fost mistuită de flăcările focului.

Aceste împrejurări minunate au făcut ca atât Filip, cât şi soţia şi copiii cu poporul ce era faţă, să primească botezul creştin, slăvind pe Dumnezeu.

*Dar între timp veni în Alexandria alt stăpân, numit Terentie. Acesta era păgân cu credinţa şi ura pe Filip. Deci îndemnând el în taină pe nişte ucigaşi, aceştia l-au lovit mişeleşte, omorându-l. Din această pricină, Eugenia cu mama sa au fugit din Alexandria, aşezându-se la Roma, unde n'au încetat propovăduirea cea bună, trăgând la Hristos pe multe fecioare. Împăratul auzind aceasta, a poruncit ca să prindă pe Eugenia şi să-i taie cap cu sabia. Dar Eugenia o mustră cu asprime şi fugind din faţa ei se ascunse în mănăstire. Melantia se răzbună pârîind pe Eugenia prefectului cetăţii, adică lui Filip, tatăl Eugeniei, arătând că stareţul este om nevrednic şi că a încercat s'o necinstească. Prefectul a trimis ostaşi care au prins pe Eugenia precum şi pe toţi călugării din mănăstire, aducându-i legaţi la Alexandria. Când fu ziua judecăţii prefectul însuşi veni de faţă împreună cu soţia şi cei doi fii. Părâşii, adică Melantia dovedi cu martori mincinoşi că în adevăr Eugenia a încercat s'o siluiască. In această clipă însă ea îşi rupse hainele şi îşi develi trupul arătând că este femee şi că nu putea să săvârşească fapta de care era învinuită. In acelaş timp căzând în genunchi, cuprinse plângând picioarele părinţilor şi ea destăinui lui Filip că este fiica lui cea fugită de acasă şi că cei doi copii sunt fraţii săi. Această neaşteptată împrejurare uimi pe toată lumea, adunată la judecată. Filip a îmbrăţişat pe Eugenia, iar ea şi-a sărutat părinţii şi pe fraţi, umplându-se toţi de o bucurie ce nu se poate înfăţişa în cuvinte. Melantia căzu jos sub povara ruşinei. Poporul înfuriat a mustrat-o aspru pe ea şi pe martori, iar ca o osândă cerească, un cratnic aduse vestea că chiar în acel moment casa ei a fost mistuită de flăcările focului